

Staden bakom rösterna

Dagarna blir längre, vinden saktar in
vid pinjeskogen. Det finns inget hem.
Avståndet har lätta färger och en lätt

rytm av feber. Fönstret är öppet
därute finns inget särskilt — regalier
djurmasker. Ska väl malas ner igen

svarar du som om någon frågat, det flyger
lite saliv ur munnen. Vad tyst det är
före havets tystnad, årens tystnad.

Sädesfält, abstrakta berg, tomma hotell.
Svalg före formen, före all nåd. Ohörbart
strilande salt. Ansikten undrande sköra

stenar klara som tankar om tingen då de
framträder i det meningströmdas lugna
ljus. Något i mig har fallit och ska inte

falla mer. Det är bara en utsaga. Forcerad
ledighet under markiserna. Ords imma.
På den gapande fisken krälar steklarna.

Timmar av smutsigt silver, sömlöshet.
Silver innanför tingen innanför smutsen.
Väntan på ett vidsträckt regn, på den

hasande varelsens hillebard genom
timmarna. Är vi gjorda av gips. Vad svårt
att inte berättat något, att bara vänta på

kontinenterna ensamheten det vidsträckta
regnet vars klinga ska skära bort
det långa förbannade nuet.

Två ballonger har fastnat i ett träd.

Märkligt banal bild. Men hänger där
så till vida att du inte kan likna den

vid något. Eller nästan vad som helst.

Förlåtelse till exempel. Utopier. Däremot
inte språk, oklart varför. Genom drömmen

löper sprickan där vi andas, faller

våra gester och råkar röra

varandra. Inga ballonger. Inget träd.

Trottoarers skimrande brist. Varför

är jag egentligen här, var är jag.

Det rum jag driver igenom är negativet

av ett annat rum. Spårvagnens fredliga

varsel som en landsortskyrka i en trakt där

Gud är namnet på en missnöjd och stoisk

dyrkan av saker som växer: druovor barn

molnen vari regnen om hösten bor och

strömmar långa tråkiga brev från förfäderna.

Om vågorna borde en dikt skrivas:

doften av urslem. Där berättas

(utan mun) om allt förlorat och allt vi

åstrundar. Ett slags oupplånlig vidd.

Av slem. På något sätt har det med

Beethoven att göra. När du utan att förstå

sett den tanken har vågorna försvunnit

till en nästan genomskinlig kategori. Om

vilken en dikt borde skrivas.

Varje sekund är dels fylld, dels tom.

Italienska flickor. Statslösa måsar. Gult

vidunder med larvfötter preparerar stranden.

Verkligheten framträder korta stunder som

bilder av sig själv. Förbi blåser de, förbi.

Fyllda dels, och tomma. Nervösa ansikten

alla små datorer barnens gömda projekt —

allt är efterstrålning, utan blodomlopp

och överdraget med ludd, som persikor.

Varje volym ter sig slutförd, inväntande.

Bortom negationen bortom det
affirmativa. Använder ändå materien

för att i oss väcka impulsen att sträcka
ut handen som för att hämta något, låt
säga ett äpple. Det kan vara september:

äpplen finns i alla fall, om natten dunsar
de helt och fullt i sin existens så som du
ramlar mellan dina jag ensam.

Där i baren på hörnet satt vi en brandgul
höst med en dyrbar flykt vid våra kläder —
aura av ben, aura som släktets alltida

parabel över förvittningen. Staden bakom
rösterna. Stunder då färgerna rinner av alla
saker. I en väldig minut ser man åter

mänskligheten sätta sig i ursinnig rörelse
efter vatten. Nästa minut, separerat:
Ursinne. Rörelse. Vatten.

Debila önskan att aldrig ha blivit född
äntligen slippa detta lastande av
lösenord och tomtar. Slippa de som

i varje relation bara ser makt. Röken
där borta, boplatsens navel: en essä
om rök om eld just före tecknet blodet

på väg till men ännu inte bild, kanske
tankens kapsel havande med ännu en
kapsel. Där du sover, främmande vän.